

## Dagsordenspunkt 14: Årsregnskab for SISNET i 2003.

Nyt notat.

### 1. Baggrund.

I forbindelse med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union, idet bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) fik retsgrundlag i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119). Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

SISNET er et kommunikationsnetværk, der anvendes dels til kommunikation mellem den centrale tekniske støttefunktion (C.SIS) og de nationale dele af Schengen-informationssystemet (N.SIS), dels til udveksling af supplerende oplysninger mellem Schengen-landene i forhold til de oplysninger, der er indeholdt i Schengen-informationssystemet. SISNET blev taget i brug den 26. juli 2001 og har ved samme lejlighed afløst Sirene-nettet (fase II). Den sidste kontrakt vedrørende Sirene II udløb i august 2001.

Udgifterne til SISNET afholdes i medfør af finansforordningen for SISNET af Schengen-landene og ikke over Fællesskabets budget.

Fastsættelsen af de enkelte landes bidrag sker i henhold til en fordelingsnøgle, der fastlægges hvert år på grundlag af den andel som de enkelte landes momsindtægt udgør af De Europæiske Fællesskabers samlede momsindtægter i det foregående regnskabsår. Danmark bidrager med ca. 2 procent af det samlede budget.

Budgettet for SISNET i 2003 blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 28. - 29. november 2002. Rådet har efterfølgende den 6. november 2003 vedtaget et ændringsbudget for SISNET i 2003.

Rådets Vicegeneralsekretær har i overensstemmelse med artikel 46 i finansforordningen vedrørende SISNET udarbejdet et årsregnskab vedrørende SISNET.

Årsregnskabet er blevet revideret af Revisionsretten, der den 1. juli 2004 har afgivet revisionsrapport og godkendt årsregnskabet med en enkelt bemærkning.

Årsregnskabet forventes at blive fremlagt til godkendelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. oktober 2004.

## **2. Indhold.**

Det fremgår af det fremlagte årsregnskab for SISNET i 2003, at der er et bevillingsmæssigt overskud på 1.147.230 euro (svarende til ca. 8.535.391 dkr.) for regnskabsåret 2003.

## **3. Europa-Parlamentet.**

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

## **4. Høring.**

Der er ikke foretaget høring i sagen.

## **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 12. oktober 2004.

## **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

## **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Årsregnskabet for SISNET i 2003 har ikke statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

## **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

## **Dagsordenspunkt 15: Rådets fælles holdning til forordningsforslaget om adgang til SIS for Motorkøretøjsregistreringsmyndigheder.**

Nyt notat.

### **1. Baggrund.**

Som led i Schengen-samarbejdet er der oprettet et fælles informationssystem (Schengen-informationssystemet), der ved hjælp af elektronisk søgning giver de myndigheder, der er udpeget af Schengen-landene, adgang til indberetninger om personer og genstande til brug for grænsekontrollen og for anden politi- og toldkontrol i de enkelte lande samt for administrationen af udlændingelovgivningen. Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengenkonventionens afsnit IV (artikel 92-119).

De nærmere bestemmelser om indberetning i SIS er fastsat i konventionens artikel 95-100. Det drejer sig om indberetning af personer, der ønskes udleveret (artikel 95), af uønskede udlændinge, der nægtes indrejse (artikel 96), af forsvundne personer eller personer, der af hensyn til deres egen sikkerhed m.v. midlertidigt bør tages i varetægt (artikel 97), af vidner eller andre personer, der er indstævnet for en domstol, eller som skal have forkyndt en strafferetlig dom eller en tilsigelse til afsoning af frihedsstraf (artikel 98), af personer og genstande med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol (artikel 99) og af genstande, der eftersøges med henblik på beslaglæggelse, eller som er bevismidler i en straffesag (artikel 100).

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union. I den forbindelse blev der ikke taget stilling til retsgrundlaget for Schengen-konventionens bestemmelser vedrørende Schengen-informationssystemet. Disse bestemmelser betragtes derfor som mellemstatslige retsakter baseret på afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), jf. artikel 2, stk. 1, 2. afsnit, sidste punktum, i protokollen om integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (Schengen-protokollen), der ved Amsterdam-traktaten er knyttet som bilag til TEU og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF).

Det følger imidlertid af artikel 5 i Schengen-protokollen, at forslag og initiativer til udbygning

af Schengen-reglerne er underlagt de relevante traktatbestemmelser. Dette gælder, selvom Rådet ikke har fastsat retsgrundlaget for de Schengen-regler, der udbygges.

Det eksisterende Schengen-informationssystem (SIS) er dimensioneret til maksimalt at indeholde oplysninger for så vidt angår 18 lande (de 15 deltagende Schengen-lande samt yderligere tre lande) og giver således ikke mulighed for at medtage oplysninger fra yderligere lande i forbindelse med udvidelsen af Den Europæiske Union.

Etableringen af et ændret og udvidet Schengen-informationssystem (SIS II) med mulighed for tilslutning af yderligere lande er på denne baggrund en forudsætning for, at de nye medlemsstater vil kunne deltage i Schengen-samarbejdet. Etableringen af SIS II vil endvidere give mulighed for at gennemføre forbedringer inden for en række områder for så vidt angår anvendelsen af Schengen-informationssystemet. De relevante arbejdsgrupper i Rådets regi arbejder derfor på at forberede udviklingen og etableringen af SIS II.

På et rådsmøde den 28-29. maj 2001 blev det besluttet, at udgifter til udvikling af SIS II i 2001 skulle afholdes over anlægsbudgettet for C.SIS. Endvidere vedtog Rådet en række konklusioner vedrørende udviklingen af SIS II, hvori det bl.a. er anført, at udviklingen af SIS II bør have højeste prioritet, at der i Fællesskabets budget for 2002 bør afsættes de fornødne midler med henblik på udviklingen af SIS II, og at der bør udarbejdes udkast til de fornødne retsakter med henblik på gennemførelsen af udviklingsarbejdet.

På denne baggrund vedtog Rådet i december måned 2001 henholdsvis en rådsforordning og en rådsafgørelse om udviklingen af SIS II, og Kommissionen har herefter indledt udviklingsarbejdet.

En række ændringer kan imidlertid gennemføres allerede i forhold til det nuværende SIS uden at afvente udviklingen af SIS II. Det gælder navnlig udvidelse af adgangen til oplysninger i SIS og tilpasning af indberetningskategorierne.

Det daværende franske formandskab iværksatte i 1999 en undersøgelse af, hvilke nye funktioner brugerne af SIS mente var nødvendige for, at SIS bedre kunne opfylde målene for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Én af de funktioner, som der blev peget på, var behovet for at give registreringsmyndighederne for motorkøretøjer adgang til SIS, navnlig SIS-data om stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne motorkøretøjer og påhængsvogne samt blankodokumenter og udstedte identitetspapirer (pas, identitetskort, kørekort) med henblik på at kontrollere, at et køretøj, der ønskes registreret, ikke er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet,

og at de personer, der ansøger om en registreringsattest, ikke til det formål bruger stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne identitetspapirer eller registreringsdokumenter for motorkøretøjer.

På den baggrund har Kommissionen den 3. september 2003 forelagt et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af konventionen om gennemførelsen af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med hensyn til adgang til Schengen-informationssystemet for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer.

Forordningsforslaget er fremsat med hjemmel i TEF artikel 71, stk. 1, der henviser til proceduren i TEF art. 251 om den fælles beslutningstagen.

Europa-Parlamentet har afgivet udtalelse om forslaget den 1. april 2004. I udtalelsen fremkommer Parlamentet med en række ændringsforslag til forordningsforslaget.

Det forventes, at formandskabet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede udvalg med deltagelse af Norge og Island den 25. - 26. oktober 2004 vil fremsætte et forslag til Rådets fælles holdning vedrørende forslaget til dels med de af Europa-Parlamentet foreslåede ændringer, jf. TEF artikel 251, stk. 2.

## **2. Indhold.**

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om adgang til Schengen-informationssystemet for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer er fremsat med hjemmel i TEF artikel 71, stk. 1, litra d), om vedtagelse af foranstaltninger på transportområdet.

Forslagets artikel 1 indebærer, at der skal indsættes en ny bestemmelse i Schengenkonventionen (som artikel 102 a), der giver medlemsstaternes registreringsmyndigheder for motorkøretøjer ret til at søge i visse kategorier af oplysninger i SIS.

Den nye bestemmelses stk. 1 fastlægger, hvilke tjenester, der efter bestemmelsen skal have adgang til SIS og rækkevidden af denne adgang.

Det følger således af bestemmelsen, at de tjenester i medlemslandene, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer, jf. Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april

1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer, skal have adgang til en række nærmere oplysnede oplysninger i SIS, med henblik på at kontrollere, at køretøjer, der ønskes registreret, ikke er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet, og at de personer, der ansøger om en registreringsattest, ikke til det formål bruger stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne identitetspapirer.

De oplysninger, som tjenesterne skal have adgang til er: a) oplysninger om motorkøretøjer med et slagvolumen på over 50 cc, der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet b) oplysninger om påhængsvogne og campingvogne med en egenvægt på over 750 kg., der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet, og c) oplysninger om motorkøretøjsregistreringscertifikater og nummerplader, der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet.

Bestemmelsen er en undtagelse til bestemmelserne i Schengen-konventionens artikel 92, stk. 1, artikel 100, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, og artikel 102, stk. 1, 4 og 5. Bestemmelsen er således en undtagelse fra reglen om, at det kun er myndigheder med ansvar for grænse- politi- og toldkontrol samt myndigheder, der er ansvarlig for udstedelse af visum, der er har adgang til SIS. Herudover fraviger bestemmelsen princippet om, at oplysningerne i SIS ikke må anvendes til administrative formål.

Med forbehold af stk. 2 er de pågældende tjenesters adgang til de nævnte oplysninger underlagt national lovgivning.

Efter den nye bestemmelses stk. 2 sondres der mellem statslige registreringsmyndigheder og ikke-statslige tjenester, der foretager registrering af motorkøretøjer.

Således følger det, af 1. pkt., at de registreringsmyndigheder, der er omhandlet i stk. 1, og som er statslige myndigheder, har ret til direkte søgning i de oplysninger i SIS, der er nævnt i stk. 1.

Det følger derimod af 2. pkt., at de tjenester, der er omhandlet i stk. 1, og som ikke er statslige myndigheder, kun har adgang til de oplysninger i SIS, som er nævnt i stk. 1, gennem en af de myndigheder, der er omhandlet i Schengen-konventionens artikel 101, stk. 1 (dvs. myndigheder med ansvar for grænsekontrol og myndigheder med ansvar for anden politi- og toldkontrol inde i landet samt samordning heraf). Den relevante myndighed skal have ret til at søge direkte i systemet og videregive disse oplysninger til den ikke-statslige tjeneste. Det påhviler medlemsstaten at sikre, at de ikke-statslige tjenester og deres medarbejdere er forpligtet til at respektere enhver begrænsning i adgangen til at anvende data, der er videregivet til dem.

Ifølge den nye bestemmelses stk. 3 finder Schengen-konventionens artikel 100, stk. 2, om kontakt til den indberettende myndighed i tilfælde af, at det ved søgning konstateres, at der foreligger en indberetning, ikke anvendelse på søgninger foretaget af motorkøretøjsregistreringsmyndigheder. Videregivelse af oplysninger fra myndigheder eller ikke-statslige tjenester til politiet eller andre retlige myndigheder i tilfælde af mistanke om, at der er begået et strafbart forhold, er reguleret af national lovgivning.

Rådsforordningen træder i henhold til artikel 2 i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

For at give medlemsstaterne tid til at træffe de nødvendige tekniske og organisationsmæssige gennemførelsesforanstaltninger er der fastsat en periode på seks måneder, fra forordningen offentliggøres, til den får virkning.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Europa-Parlamentet har i overensstemmelse med proceduren i TEF artikel 251 om den fælles beslutningstagen afgivet udtalelse vedrørende forordningsforslaget den 1. april 2004. Parlamentet er i den forbindelse fremkommet med en række ændringsforslag, der delvist er imødekommet i det foreliggende forordningsforslag.

### **4. Høring.**

Forslaget er sendt i høring hos Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Aalborg, Præsidenten for Retten i Roskilde, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Datatilsynet, Rigspolicefene, Det Kriminalpræventive Råd, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Statsadvokatforeningen, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Landsklubben HK Politiet, Advokatrådet, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder samt Dansk Told- og Skatteforbund.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Domstolsstyrelsen, Datatilsynet, Rigspolicefene, Det Kriminalpræventive Råd, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Poli-

fuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Landsklubben HK Politiet, Advokatrådet, Institut for Menneskerettigheder.

Præsidenten for Vestre Landsret, har meddelt, at man ikke finder at burde udtale sig om forslaget, Præsidenten for Københavns Byret har meddelt, at man ikke finder anledning til at udtale sig om forslaget, Domstolsstyrelsen har oplyst, at man ikke har bemærkninger til forslaget, Datatilsynet har meddelt, at man under hensyntagen til de organisatoriske forhold i Danmark, hvorefter det er Centralregisteret for Motorkøretøjer under Rigspolitechefen, der gives adgang til at søge i Schengen-informationssystemet, ingen bemærkninger har til forslaget, Rigspolitechefen, Det Kriminalpræventive Råd, Politidirektøren i København og Den danske Dommerforening har oplyst, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger, Dommerfuldmægtigforeningen og Foreningen af Politimestre i Danmark har oplyst, at man ikke har bemærkninger til forslaget, Landsforeningen af beskikkede advokater har oplyst, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark og Landsklubben HK Politiet har meddelt, at man ikke har bemærkninger til forslaget, Advokatrådet har meddelt, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger og Institut for Menneskerettigheder har oplyst, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger af menneskeretlig art.

#### **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

#### **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

#### **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Danmark deltager fuldt ud i forordningen, der vedtages med hjemmel i TEF artikel 71, stk. 1, litra d).

Forordningen gælder umiddelbart i alle medlemsstater og indebærer, at der skal etableres en forbindelse mellem de nationale registreringsmyndigheder for motorkøretøjer og den nationale del af SIS (N.SIS). I den forbindelse skal der i de medlemsstater, hvor registreringsmyndighederne er offentlige og der dermed efter forordningen skal være en direkte adgang til oplysninger i SIS, indsættes de nødvendige filtre, der sikrer, at disse registreringsmyndigheder ikke får

adgang til andre oplysninger, end hvad der følger af forordningen. I de medlemsstater, hvor registreringsmyndighederne ikke er offentlige, skal der etableres en forbindelse mellem den private registreringstjeneste for motorkøretøjer og den offentlige myndighed, som er udpeget til at forestå forbindelsen med den pågældende tjeneste.

Forordningen har således ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser for Danmark, hvor registrering af motorkøretøjer som nævnt henhører under politiet.

#### **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Et grundnotat om forordningsforslaget har været oversendt til Folketingets Europaudvalg den 19. december 2003 og til Folketingets Retsudvalg den 22. december 2003.

**Dagsordenspunkt 16: Fælles holdning fastlagt af Rådet vedrørende forhandlingerne i Europarådet om protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.**

Nyt notat.

## **1. Baggrund.**

Europarådets Stedfortræderkomité besluttede den 24. september 2003 at nedsætte en ekspertgruppe, der skal forhandle en protokol til Europarådets konvention om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold. Første møde i den ekspertgruppe, der forhandler protokollen (PC-RM), blev holdt i december 2003. Der er efterfølgende afholdt yderligere tre møder i arbejdsgruppen, der har gennemført første gennemlæsning af udkast til protokol og påbegyndt anden gennemlæsning. Næste møde i ekspertgruppen afholdes i perioden fra den 24. til den 26. november 2004.

I EU-regi er der de seneste år vedtaget en række instrumenter med henblik på bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Der kan særligt henvises til Rådets direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og Europa-Parlamentets og Rådets ændringsdirektiv 2001/97/EF. Kommissionen har endvidere den 30. juni 2004 fremlagt forslag til et 3. hvidvaskdirektiv. Endvidere kan nævnes Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

Kommissionen har den 28. juni 2004 fremlagt et udkast til Rådets fælles holdning vedrørende de punkter i udkastet til protokollen til hvidvaskkonventionen, hvor Fællesskabet ikke har kompetence. Udkastet forventes behandlet på rådsmødet (RIA) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på vedtagelse.

Et udkast til Rådets beslutning om at bemyndige Kommissionen til at føre forhandlinger om udkastet til protokollen til hvidvaskkonventionen for så vidt angår de artikler i udkastet, der henhører under Fællesskabets kompetence, forventes ligeledes behandlet på rådsmødet med henblik på vedtagelse.

## **2. Indhold.**

Formålet med den fælles holdning er at samordne EU-landenes holdninger under forhandlingerne om en protokol til Europarådets konvention af 8. november 1990 om hvidvask, ransag-

ning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold for derved at bidrage så fuldstændigt som muligt til forhandlingerne om den foreslåede protokol og for at undgå uforenelighed mellem den foreslåede protokol og de instrumenter, der er udarbejdet i EU-regi.

Efter udkastet til fælles holdning vil medlemsstaterne generelt støtte udarbejdelsen af en protokol til hvidvaskkonventionen og arbejde for en hurtig afslutning af forhandlingerne med henblik på forelæggelse af protokollen på Europarådets topmøde for regeringschefer i maj 2005.

Efter udkastet skal protokollen sikre, at hvidvaskkonventionens bestemmelser om identifikation, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra kriminelle handlinger og bestemmelser om internationalt samarbejde er tilsvarende anvendelige ved bekæmpelse af finansiering af terrorisme. De myndigheder, der efter national lovgivning har kompetence til at modtage underretning om mistanke om hvidvask, skal også være kompetente til at modtage underretning om mistanke om terrorfinansiering.

I overensstemmelse med protokollen af 16. oktober 2001 til EU-retshjælpskonventionen skal der endvidere i protokollen til hvidvaskkonventionen tages hensyn til behovet for øget internationalt samarbejde vedrørende informationer om bankkonti og banktransaktioner i relation til personer, der er genstand for strafferetlig efterforskning.

Medlemsstaterne skal efter udkastet til fælles holdning yderligere sikre, at protokollen ikke forhindrer dem i at anvende instrumenter i henhold til afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union i de spørgsmål, der er omfattet af den foreslåede protokol, eller i fremtiden at vedtage sådanne instrumenter.

Under forhandlingerne i Europarådet skal den stat, der har formandskabsposten i EU, koordinere holdningerne hos medlemsstaterne og søge at opnå fælles holdninger på områder, der er omfattet af afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union.

Efter udkastets artikel 5 er den fælles holdning uden præjudice for mandatet til Kommissionen til at forhandle på fællesskabets vegne for så vidt angår de dele af protokollen, der er omfattet af fællesskabskompetence.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

**4. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

**5. Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

**6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Sagen ses ikke i sig selv at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

**7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

**Dagsordenspunkt 17: Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til at føre forhandlinger i Europarådet om en protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.**

Nyt notat.

## **1. Baggrund.**

Europarådets Stedfortræderkomité besluttede den 24. september 2003 at nedsætte en ekspertgruppe, der skal forhandle en protokol til Europarådets konvention om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold. Første møde i den ekspertgruppe, der forhandler protokollen (PC-RM), blev holdt i december 2003. Der er efterfølgende afholdt yderligere tre møder i arbejdsgruppen, der har gennemført første gennemlæsning af udkast til protokol og påbegyndt anden gennemlæsning. Næste møde i ekspertgruppen afholdes i perioden fra den 24. til den 26. november 2004.

I EU-regi er der de seneste år vedtaget en række instrumenter med henblik på bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Der kan særligt henvises til Rådets direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og Europa-Parlamentets og Rådets ændringsdirektiv 2001/97/EF. Kommissionen har endvidere den 30. juni 2004 fremlagt forslag til et 3. hvidvaskdirektiv. Endvidere kan nævnes Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

Kommissionen har den 25. juni 2004 fremlagt et udkast til en henstilling med henblik på at bemyndige Kommissionen til at føre forhandlinger i Europarådet om en protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.

Udkastet forventes behandlet på rådsmødet (RIA) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på vedtagelse.

Et udkast til fælles holdning vedrørende de punkter i protokoludkastet, hvor Fællesskabet ikke har kompetence, forventes ligeledes forelagt på dette rådsmøde med henblik på vedtagelse.

## **2. Indhold.**

I udkastet til forhandlingsmandet bemyndiges Kommissionen til på Fællesskabets vegne og i

overensstemmelse med visse retningslinjer at forhandle de dele af protokollen til hvidvaskkonventionen, der er undergivet fællesskabskompetence. Det drejer sig om protokoludkastets artikel 1(f) om definitionen af Financial Intelligence Units, artikel 11 om foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvask og artikel 12 om udsættelse af gennemførelsen af mistænkelige transaktioner.

Fra det tidspunkt, hvor der er opnået en fælles holdning om indholdet af det 3. hvidvaskdirektiv, er Kommissionen endvidere bemyndiget til i Europarådet at forhandle på de områder, hvor 3. hvidvaskdirektiv måtte gå videre end de foreliggende to hvidvaskdirektiver.

Kommissionen skal under forhandlingerne arbejde for, at protokollen er forenelig med retsakter udstedt i medfør af Traktaten om Den Europæiske Union. Protokollen kan, hvis det findes passende, indeholde en bestemmelse om, at den ikke hindrer medlemsstaterne i at anvende nugældende fællesskabsinstrumenter eller i fremtiden at vedtage sådanne instrumenter.

Kommissionen skal endvidere under forhandlingerne arbejde for, at der i protokollen tages hensyn til de dele af rekommandationerne fra Financial Action Task Force (FATF), der er omfattet af fællesskabskompetencen, via generelle henvisninger til disse rekommandationer, og at der i protokollen tages hensyn til andre relevante internationale instrumenter, herunder navnlig FN's konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet og FN's konvention om bekæmpelse af korruption.

Protokollen skal indeholde bestemmelser om, at Fællesskabet kan deltage i alle beslutninger, der sædvanligvis træffes blandt de stater, der har tiltrådt protokollen, og at Fællesskabet skal tildeles det antal stemmer, der svarer til antallet af medlemsstater, der har tiltrådt protokollen.

Protokollen skal endvidere indeholde en bestemmelse om, at Fællesskabet kan tiltræde protokollen.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

### **4. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

**5. Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

**6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Sagen ses ikke i sig selv at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

**7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

**Dagsordenspunkt 18: Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder med hensyn til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand (KOM (2003) 783 endelig af 15. december 2003).**

Nyt notat.

## **1. Baggrund.**

Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, blev vedtaget under en diplomatkonference i Haag den 13. december 2002. Konventionen har til formål at skabe forudsigelighed om lovvalg med hensyn til rettigheder i relation til værdipapirer i grænseoverskridende sager. Konventionen indeholder således regler om, hvilken lov der skal anvendes i grænseoverskridende sager med hensyn til en række nærmere specificerede rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand.

Efter hovedreglen i konventionen anvendes som udgangspunkt den stats lov, som ifølge en aftale om en værdipapirkonto skal regulere aftalen om værdipapirkontoen, medmindre aftalen udtrykkeligt fastsætter, at en anden stats lov er anvendelig med hensyn til de relevante emner. Ovennævnte gælder imidlertid kun, hvis den involverede mellemmand har kontor i den pågældende stat på det tidspunkt, hvor aftalen om værdipapirkontoen, herunder vedrørende lovvalget, er indgået.

53 lande, inklusive 22 EU-medlemslande (herunder Danmark), har underskrevet vedtagelsen af den endelige tekst til Haagerkonventionen.

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 19. maj 1998 henholdsvis den 6. juni 2002 direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse. Disse Fællesskabsdirektiver indeholder bl.a. regler, der berører området for Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand.

Med vedtagelse af direktiverne fik Fællesskabet såkaldt ekstern kompetence på de retsområder, som dækkes af direktiverne. Dette indebærer bl.a., at Fællesskabet på punkter, som berører reglerne i direktiverne, i forhold til medlemsstaterne fik enekompetence til at forpligte Fællesskabet over for tredjelande.

På rådsmødet den 28. november 2002 blev der herefter vedtaget en beslutning, som bemyndigede Kommissionen til på Fællesskabets vegne at forhandle om vedtagelsen af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, for så vidt angår de områder, der falder ind under Fællesskabets enekompetence i medfør af de to direktiver. Det fremgår i den forbindelse af forhandlingsmandatet, at konventionen henhører dels under fællesskabets kompetence, dels under medlemsstaternes kompetence.

Konventionen blev som nævnt færdigforhandlet den 13. december 2002. Konventionen indeholder bl.a. en regel, hvorefter regionale organisationer for økonomisk integration, hvis medlemmer er suveræne stater, og som har kompetence med hensyn til visse anliggender, der er omfattet af konventionen, kan undertegne, tiltræde eller tilslutte sig konventionen.

Kommissionen har på den baggrund fremsat forslag til Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand.

Da retsgrundlaget for Rådets beslutning om undertegnelse er EF-traktatens artikel 95, deltager Danmark i vedtagelsen heraf, som således vil være bindende for Danmark.

Danmark har ligesom de øvrige medlemsstater selvstændig kompetence vedrørende de dele af konventionen, som ikke berøres af Fællesskabsdirektiverne. Da de dele af konventionen, hvor Fællesskabet har enekompetence, ikke kan adskilles fra de dele, hvor medlemsstaterne har kompetence, indebærer en vedtagelse af forslaget om Fællesskabets undertegnelse (og senere ratifikation) af konventionen, at også medlemsstaterne må undertegne (og senere ratificere) konventionen.

Forslaget forventes vedtaget på Rådsmødet den 25.-26. oktober 2004 eller på et senere rådsmøde.

## **2. Indhold.**

Forslag til Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, indeholder en bestemmelse om, at formanden for Rådet udpeger en person, som på Fællesskabets vegne - og med forbehold for eventuel indgåelse - undertegner konventionen.

Det bestemmes endvidere, at Fællesskabet i forbindelse med undertegnelsen af konventionen skal afgive erklæring om, på hvilke områder omfattet af konventionen Fællesskabet har fået overført kompetence fra medlemsstaterne, dvs. de områder der berøres af direktiverne.

Herudover er der som bilag til Rådsbeslutningen medtaget to erklæringer. Den første erklæring, som skal afgives i henhold til Haagerkonventionen, er en beskrivelse af Fællesskabets kompetence med hensyn til anliggender, der er omfattet af konventionen. Ifølge den anden erklæring vil medlemsstaterne, der mødes i Rådet, bestræbe sig på at undertegne konventionen på samme tidspunkt, som den undertegnes af Fællesskabet.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Forslaget behandles i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300, 2. led. Europa-Parlamentet høres derfor ikke over forslaget til Fællesskabets undertegnelse af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, men vil senere skulle høres over spørgsmålet om Fællesskabets tiltrædelse af konventionen.

### **4. Høring.**

Forslaget har ikke været sendt i høring.

### **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

### **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

### **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Ved lov nr. 1171 af 19. december 2003 er værdipapirhandelsloven § 58 n affattet således, at Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, finder anvendelse her i landet. Bestemmelsen er endnu ikke

trådt i kraft, og ikrafttrædelsestidspunktet (og dermed tidspunktet for, hvornår Haagerkonventionen finder anvendelse i Danmark) fastsættes af økonomi- og erhvervsministeren

Undertegnelse af og en senere ratifikation af konventionen vil således ikke kræve lovændringer i Danmark, men kunne gennemføres ved, at værdipapirhandelslovens § 58 n sættes i kraft.

Forslaget har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

#### **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg**

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

## **Dagsordenspunkt 19: Rådets afgørelse om bekæmpelse af grænseoverskridende køretøjskriminalitet.**

Nyt notat.

### **1. Baggrund.**

Efter artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet fremme samarbejdet om bekæmpelse af blandt andet terrorisme og organiseret kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder.

Efter TEU artikel 30, stk. 1, litra a, skal Rådet fremme det operative politisamarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger.

Rådet for retlige og indre anliggender vedtog den 27. maj 1999 en resolution om bekæmpelse af international kriminalitet, som følger bestemte ruter. Ifølge resolutionen kan medlemsstaterne gennemføre projekter med politimæssige aktioner ved at indsætte ressourcer, materiale og metoder, der er tilpasset situationen, på bestemte ruter, hvor der foregår grænseoverskridende kriminalitet.

En af disse former for kriminalitet er køretøjskriminalitet. Køretøjskriminalitet er omdrejningspunkt for mange kriminalitetsformer. Ofte har der vist sig at være forbindelse mellem på den ene side biltyveri og ulovlig handel med biler og på den anden side andre former for kriminalitet, såsom handel med euforiserende stoffer, skydevåben samt menneskehandel.

Et effektivt redskab til bekæmpelse af denne form for kriminalitet er udveksling af oplysninger om stjalne køretøjer. Dette sker i dag blandt andet via Schengen-informationssystemet og Interpols register over stjalne køretøjer. Ikke alle medlemsstater er imidlertid tilsluttet disse.

En række af medlemsstaterne har desuden tiltrådt traktaten om europæisk køretøjs- og kørekortsinformation af 29. juni 2000 (EUCARIS). Også ikke-medlemsstater og tiltrædelseslande har tiltrådt traktaten. Formålet med EUCARIS, som har eksisteret siden 1994, er at udveksle informationer via en database om blandt andet køretøjsregistreringer med henblik på at afsløre eventuelle forsøg på at indregistrere stjalne køretøjer.

Det anslås, at der hvert år stjæles omkring 1,2 mio. personbiler for en samlet værdi af mindst 15 mia. euro.

På den baggrund har formandskabet fremlagt et forslag til rådsafgørelse om bekæmpelse af grænseoverskridende køretøjskriminalitet. Forslaget er fremsat med hjemmel i TEU artikel 30, stk. 1, litra a (operativt samarbejde mellem bl.a. politimyndigheder) og artikel 34, stk. 2, litra c (forenelighed mellem medlemsstaternes gældende regler). Teksten indeholder ikke forslag vedrørende teknisk sikring af køretøjer, da dette er omfattet af Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (søjle 1).

## **2. Indhold.**

I henhold til forslagets artikel 1 skal rådsafgørelsen omfatte alle motorkøretøjer, trailere eller campingvogne, således som disse er defineret i bestemmelserne vedrørende Schengen Informationssystemet (SIS).

Formålet er, jf. artikel 2, at etablere en fælles strategi og et samarbejde i EU med henblik på at forebygge og bekæmpe den grænseoverskridende køretøjskriminalitet. Forslaget retter sig særligt mod forbindelsen mellem på den ene side biltyverier og ulovlig handel med biler og på den anden side andre former for kriminalitet, såsom handel med euforiserende stoffer og skydevåben samt menneskehandel.

Artikel 3 omhandler samarbejdet mellem nationale kompetente myndigheder. Efter bestemmelsen træffer medlemsstaterne - i overensstemmelse med national ret - de nødvendige foranstaltninger til at styrke samarbejdet mellem deres kompetente myndigheder med henblik på at fremme bekæmpelsen af grænseoverskridende køretøjskriminalitet, bl.a. gennem samarbejdsaftaler. Dette gælder især med hensyn til kontrol med udførsel af varer under hensyn til de respektive beføjelser.

Artikel 4 omhandler samarbejde mellem de kompetente myndigheder og den private sektor. Efter bestemmelsen træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret regelmæssigt fører samråd med den private sektor (f.eks. indehavere af private registre over forsvundne biler, forsikringselskaber og autobranchen) med henblik på at koordinere hinandens oplysninger og afstemme indsatsen på området.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med hensyn til de procedurer, der i overensstemmelse med national ret skal følges ved tilbageførsel af et køretøj, som de retshåndhævende myndigheder har frigivet efter beslaglæggelse.

Ifølge artikel 5 udpeger medlemslandene inden tre måneder efter, at rådsafgørelsen får virkning, et kontaktpunkt hos de retshåndhævende myndigheder med henblik på bekæmpelse af køretøjskriminalitet. Medlemslandene skal bemyndige kontaktpunkterne til at udveksle erfaringer, ekspertise samt generelle og tekniske oplysninger om køretøjskriminalitet på grundlag af den eksisterende lovgivning. Oplysninger om de udpegede nationale kontaktpunkter meddeles Generalsekretariatet for Rådet, som offentliggør oplysningen i Den Europæiske Unions Tidende.

Kontaktpunkterne mødes mindst én gang om året under ledelse af den medlemsstat, der har formandskabet for Rådet. Europol indbydes til at deltage heri. Formandskabet aflægger rapport til Rådet om de fremskridt, der er gjort med det praktiske politisamarbejde, jf. artikel 11.

Ifølge artikel 6 skal de kompetente myndigheder i medlemslandene – efter at tyveri af et køretøj er anmeldt – sørge for, at det stjalne køretøj straks indberettes til Schengen-informationssystemet (SIS) i overensstemmelse med nationale regler, og om muligt til Interpols ASF-database over stjalne motorkøretøjer. Den indberettende medlemsstat skal i overensstemmelse med national ret straks trække en indberetning til eftersøgningsregistret tilbage, så snart grunden til indberetningen bortfalder. De kompetente myndigheder i medlemslandene sørger efter anmeldelsen af tyveriet af blankoregistreringsattester for, at dette – i overensstemmelse med national ret - straks indberettes til SIS.

Efter artikel 7 træffer de kompetente myndigheder de nødvendige foranstaltninger til at forhindre tyveri af registreringsdokumenter til køretøjer.

Af bestemmelsens stk. 2 følger videre, at de retshåndhævende myndigheder efter anmodning fra den nationale registreringsmyndighed skal informere denne – i overensstemmelse med national ret – om et køretøj, som myndigheden er i færd med at registrere, er indberettet i en af de databaser, som er nævnt i forslaget artikel 6, dvs. i henholdsvis SIS og Interpols ASF-database.

For at forhindre misbrug af registreringsattester til motorkøretøjer skal den kompetente myndighed ifølge artikel 8 - i overensstemmelse med national ret - kræve registreringsattesten udleveret af ejeren og/eller indehaveren af køretøjet, når køretøjet er blevet alvorligt skadet ved en påkørsel (totalskade). Registreringsattesten skal også kræves udleveret, når der ved myndighe-

dens kontrol opstår formodning om, at der er manipuleret ved køretøjets identitetskendetegn. Køretøjets registreringsattest tilbageleveres først, når køretøjets identitet er blevet undersøgt og efterprøvet med et gunstigt resultat, såfremt dette er muligt ifølge national ret.

Efter artikel 9 underretter de retshåndhævende myndigheder – inden for rammerne af Europols mandat og opgaver – Europol om personer eller grupper af personer, som begår køretøjskriminalitet.

I henhold til artikel 10 træffer medlemslandene de nødvendige foranstaltninger til, at de nationale uddannelsessteder for politi og toldvæsen i deres læseplaner fremmer specialtræning i forebyggelse og eftersporing af biltyveri.

Endelig indeholder rådsafgårelsen bestemmelser vedrørende evaluering af rådsafgårelsen og ikrafttræden heraf.

Til rådsafgårelsen vil der formentlig blive udfærdiget to rådserklæringer. Ifølge den første erklæring lægges der op til, at samarbejds- og partnerskabsaftaler, der skal indgås mellem Den Europæiske Union og tredjelande, så vidt muligt skal indeholde en bestemmelse om køretøjskriminalitet, navnlig om kontrol af køretøjer ved registrering i tredjelande, såfremt køretøjet oprindeligt kommer fra et af medlemslandene. Ifølge den anden rådserklæring opfordres Kommissionen til at overveje, om direktiv 1993/37/EC af 29. april 1999 (om registreringsdokumenter for motorkøretøjer) bør udvides til at etablere en pligt for de nationale registreringsmyndigheder til at kontakte hinanden forinden registrering af køretøjer fra en anden medlemsstat.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Forslaget er forelagt for Europa-Parlamentet, der endnu ikke har afgivet udtalelse.

### **4. Høring.**

Forslaget har været sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Institut for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsklubben HK Politiet, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politimesterforeningen i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København og Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet.

**Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Politidirektøren i København, Politimesterforeningen i Danmark, Landsklubben HK Politiet, Advokatrådet, Landsforeningen af beskikkede advokater og Institut for Menneskerettigheder** har oplyst, at de ikke har kommentarer til forslaget.

**Rigspolitichefen** har bl.a. anført, at det bør være op til de nationale myndigheder at træffe beslutning om, hvorvidt der er grundlag for at indberette oplysninger om stjålne attester til SIS.

Vedrørende det oprindelige forslag til artikel 7 har Rigspolitichefen anført, at en pligt til at konsultere motorkøretøjsregistret i det land køretøjet senest har været registreret i samt SIS og Interpols ASF-databaser i forbindelse med registrering af et køretøj her i landet vil medføre en ganske betydelig forsinkelse af registreringen. Rigspolitichefen foreslår på den baggrund, at der for registrering af køretøjer hidrørende fra en anden medlemsstat alene skal foretages opslag i SIS. Rigspolitichefen oplyser i den sammenhæng, at der er direkte adgang til SIS fra politiets motorkontorer.

Om det oprindelige forslag til artikel 8 anfører Rigspolitichefen, at der i dansk ret ikke er hjemmel til at inddrage et køretøjs registreringsattest på grund af totalskade. Til gengæld sker der i visse situationer inddragelse af attesten af enten det udbetalende forsikringselskab eller told- og skattemyndighederne.

#### **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

#### **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

#### **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Forslaget vurderes ikke at ville have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser af betydning.

#### **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Forslaget har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

## **Dagsordenspunkt 20: Ny næstformand for Eurojust.**

Nyt notat.

### **1. Baggrund.**

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 vedtog Rådet en rådsafgørelse om oprettelse af Eurojust. Formålet med Eurojust er at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne om efterforskning og retsforfølgning af alvorlige lovovertrædelser, der berører to eller flere medlemsstater. Hver medlemsstat udpeger et nationalt medlem af Eurojust. De nationale medlemmer udgør Eurojusts kollegium.

Efter artikel 28 i rådsafgørelsen vælger Eurojusts kollegium en formand blandt de nationale medlemmer. Kollegiet kan desuden, hvis det skønnes nødvendigt, vælge en eller to næstformænd. Resultatet af valget forelægges Rådet til godkendelse. Formanden vælges for en periode på tre år, der kan forlænges én gang og næstformandens embedsperiode fastsættes i henhold til forretningsordenen.

Eurojusts kollegium valgte den 25. juni 2002 Storbritanniens nationale repræsentant i Eurojust, Michael Kennedy som formand for Eurojusts kollegium. Olivier de Baynast, der er Frankrigs nationale repræsentant, blev samtidig valgt som næstformænd for kollegiet, og den 14. januar 2004 valgte Eurojust desuden Østrigs nationale repræsentant Ulrike Haberl-Schwarz som næstformand for kollegiet.

Da Olivier de Baynast træder tilbage fra posten som næstformand, skal kollegiet vælge en ny næstformand.

Det forventes, at valget af ny næstformand for Eurojust forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på godkendelse.

### **2. Indhold.**

Eurojust har ved brev af 22. september 2004 meddelt, at Olivier de Baynast afløses som næstformand af den nederlandske nationale repræsentant Roelof Jan Manschot, der blev valgt til posten den 21. september 2004.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium har ikke været forelagt for Europa Parlamentet.

### **4. Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium.

### **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været forelagt skriftligt for Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 13. oktober 2004.

### **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium er ikke i strid med subsidiaritetsprincippet.

### **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium har ingen lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

### **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

**Dagsordenspunkt 21: Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risikovurdering af og kontrol med nye psykoaktive stoffer. (KOM(2003) 560 endelig).**

Nyt notat.

**1. Indledning**

Kommissionen fremsatte den 3. oktober 2003 et forslag til "Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risikovurdering af og kontrol med nye narkotiske stoffer og nye syntetiske stoffer" – KOM(2003) 560 endelig.

Sagen er sat på dagsordenen for Rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. – 26. oktober 2004 med henblik på vedtagelse.

**2. Retsgrundlag**

Forslaget til beslutning har hjemmel i traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 29, 31, stk. 1, litra c og 34 stk. 2, litra c.

**3. Formål og indhold**

Formålet med Kommissionens forslag til Rådets beslutning er at ajourføre, styrke og udvide fælles aktion nr. 97/396/RIA af 16. juni 1997 vedrørende udveksling af oplysninger, risikovurdering og kontrol med nye former for syntetiske stoffer.

Forslaget omfatter tre på hinanden følgende, men uafhængige faser, der blev indført ved den fælles aktion om nye former for syntetiske stoffer:

1. Et system for tidlig varsling med henblik på hurtigt at udveksle alle foreliggende oplysninger om stoffer, som Europol og Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EMCDDA) har fået indberetning om fra et medlemsland.
2. En risikovurdering, der foretages af et videnskabeligt udvalg for at vurdere de sociale, sundhedsmæssige og andre tilknyttede risici ved det stof, der er kommet indberetning om.
3. En procedure på EU-plan med henblik på at underkaste stoffer, der er kommet indberetning om, kontrol i medlemsstaterne.

I forslaget lægges der op til, at Rådets beslutning udover syntetiske stoffer tillige skal omfatte andre former for narkotika, herunder stoffer der kan defineres som lægemidler.

Det udvidede anvendelsesområde vil gøre det muligt at indberette et større antal stoffer end under den nuværende fælles aktion om nye former for syntetisk narkotika, ligesom der skal ske udveksling af flere oplysninger end tilfældet er i dag, f.eks. om stoffet optræder i forbindelse med organiseret kriminalitet, og om stoffet allerede er undergivet kontrol i den indberettende medlemsstat.

Kommissionen forventer ikke, at forslaget vil føre til en øget anvendelse af risikovurderinger og kontrolforanstaltninger (fase 2 og 3). Det skyldes, at disse to faser er begrænset til et mindre antal stoffer. Der foretages således som udgangspunkt f.eks. ikke risikovurdering af stoffer, der er ved at blive vurderet inden for rammerne af FN-systemet, eller som allerede er blevet vurderet, uden at der i dette regi er blevet truffet beslutning om at undergive det nye narkotiske stof regulering i henhold til FN-konventionerne herom, eller af et lægemiddel, hvortil der i en eller flere medlemsstater eller i EU er givet markedsføringstilladelse, eller som er fritaget for krav om markedsføringstilladelse. Når en risikovurdering iværksættes – hvilket skal være betinget af, at mere end halvdelen af medlemsstaterne anmoder herom – skal der tages stilling til en række sundhedsmæssige og sociale forhold, men også f.eks. spørgsmålet om, hvorvidt stoffet udnyttes af organiserede kriminelle grupper. Risikovurderingen foretages af Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrugs videnskabelige udvalg, hvis sammensætning udvides med højst 5 eksperter, der er specialister på videnskabelige områder, der ikke i tilstrækkelig grad er repræsenteret i udvalget, men hvis bidrag konkret skønnes at være nødvendige. Endvidere opfordres Kommissionen, Europol og Lægemiddelagenturet til begge at deltage med højst 2 eksperter.

I tilfælde, hvor Det Videnskabelige Udvalg skønner, at et stof udgør en risiko, kan Kommissionen senest seks uger fra modtagelsen af risikovurderingsrapporten forelægge et initiativ for Rådet med henblik på at få indført kontrolforanstaltninger. Rådet kan herefter med kvalificeret flertal beslutte, at det pågældende stof skal undergives kontrol i medlemslandene. I tilfælde, hvor Kommissionen skønner, at det ikke er nødvendigt at undergive et stof kontrolforanstaltninger i medlemslandene, skal Kommissionen senest seks uger efter modtagelse af risikovurderingsrapporten fremlægge en rapport til Rådet og i den forbindelse begrunde, hvorfor stoffet efter Kommissionens vurdering ikke bør undergives kontrolforanstaltninger.

#### **4. Nærheds- og proportionalitetsprincippet.**

Kommissionen har tilkendegivet, at der kan opstå problemer i forbindelse med samarbejdet mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, når et nyt narkotisk stof ikke er undergivet regulering i alle medlemsstaterne.

Det er regeringens opfattelse, at rapportering om samt udredning og klassificering af nye narkotiske stoffer kan opnå større effektivitet, hvis den koordineres og gennemføres på fællesskabsplan.

## **5. Udtalelse fra Europa Parlamentet**

Europa-Parlamentet er den 18. december 2003 fremkommet med en udtalelse om forslaget. Der lægges i udtalelsen først og fremmest op til at lette adgangen til at iværksætte risikovurdering af et nyt narkotisk stof og forkorte medlemsstaternes frist til i givet fald at undergive et nyt narkotisk stof regulering.

## **6. Gældende danske regler**

Nye former for syntetiske stoffer klassificeres i henhold til bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 med senere ændringer om euforiserende stoffer. Klassificeringen forudsætter, at der enten foreligger en international vedtagelse eller et skøn fra Sundhedsstyrelsen om, at et stof frembyder fare eller ganske særlig fare i anledning af sine euforiserende egenskaber.

## **7. Konsekvenser**

Vedtagelsen af forslaget til beslutning skønnes ikke i sig selv at ville få lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, men vil indebære en forpligtelse til at regulere nye narkotiske stoffer, hvis Rådet med kvalificeret flertal beslutter, at de pågældende stoffer skal undergives kontrol i medlemslandene.

## **8. Høring**

Forslaget til beslutning har været forelagt de i EU-Specialudvalget for Sundhedsspørgsmål repræsenterede organisationer samt Dansk Selskab of Addiktiv Medicin og Lægemiddelindustriforeningen, der ikke har haft bemærkninger. Forslaget har endvidere været forelagt til udtalelse for Rigsadvokaten, Rigspolitechefen, Politidirektøren i København, Datatilsynet, Advokatrådet, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Politimestre i Danmark og

Institut for Menneskerettigheder. Rigspolitiet har i den forbindelse tilkendegivet, at det formentligt vil være nyttigt, hvis den tidlige advarselsmekanisme omfatter et bredere spektrum af narkotiske stoffer, end tilfældet er i dag, ligesom man støtter udveksling af oplysninger om, hvorvidt organiserede kriminelle grupper er involveret i fremstilling eller handel med nye narkotiske stoffer. Sagen har endvidere været drøftet på et møde i Specialudvalget for Politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

## **9. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg**

Grundnotat om forslaget er fremsendt til Folketingets Europaudvalg den 12. december 2004 og til Folketingets Retsudvalg den 16. december 2003.

**Dagsordenspunkt 22: Aftale mellem på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet \*.**

Nyt notat.

**1. Baggrund.**

I forlængelse af de syv sektoraftaler, der blev indgået mellem EU og Schweiz i 1999, og som trådte i kraft den 1. juni 2002, er der mellem EU og Schweiz enighed om at udbygge samarbejdet på en række andre områder. Schweiz har i den forbindelse udtrykt ønske om at deltage i Schengen-samarbejdet og Dublin/Eurodac-regelsættet.

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union. I tilknytning hertil fastsatte Rådet ved sin afgørelse 1999/436/EF af 20. maj 1999 retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne. Af rådsafgørelsen fremgår det, at Schengen-reglerne har retsgrundlag i såvel EF-traktatens (herefter TEF) afsnit IV (søjle 1) som EU-traktatens (herefter TEU) afsnit VI (søjle 3). Aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet har derfor både relevans i forhold til søjle 1 og søjle 3.

For så vidt angår den del af aftalen, der er relevant i forhold til søjle 3, følger det af TEU artikel 38, jf. artikel 24, at Rådet kan bemyndige formandskabet, der om nødvendigt bistås af Kommissionen, til at indlede forhandlinger med en eller flere stater eller internationale organisationer om indgåelse af aftaler om politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager. Sådanne aftaler indgås af Rådet med enstemmighed efter henstilling fra formandskabet. Ingen aftale er bindende for en medlemsstat, hvis repræsentant i Rådet meddeler, at medlemsstaten må opfylde de krav, der gælder ifølge dens egen forfatningsmæssige procedure.

For så vidt angår den del af aftalen, der er relevant i forhold til søjle 1, følger det af TEF artikel 300, at Rådet bemyndiger Kommissionen til at indlede de nødvendige forhandlinger om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og en eller flere stater eller internationale organisationer. Forhandlingerne føres af Kommissionen i samråd med særlige udvalg, der er udpeget af Rådet til at bistå den i dette arbejde, og inden for rammerne af de direktiver, som Rådet måtte meddele den. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed i forbindelse med undertegnelse og indgåelse af en international aftale, der vedrører et område, hvor der kræves en-

---

\* Forslaget er fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, finder derfor anvendelse.

stemmighed for vedtagelsen af interne regler, jf. TEF artikel 300, stk. 2, 1. afsnit, 2. pkt. sammenholdt med TEF artikel 62, 63, stk. 3 og 66. Ifølge artikel 1 i Protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i TEF, og ifølge Protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette afsnit, bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Dette gælder tillige afgørelser om Fællesskabets indgåelse af aftaler med tredjelande. Det danske forbehold for retlige og indre anliggender medfører, at Danmark ikke kan deltage i den del af aftalen, der er omfattet af forbeholdet.

Rådet (generelle anliggender) vedtog den 17. juni 2002 forhandlingsmandater med henblik på schweizisk deltagelse i henholdsvis Schengen-samarbejdet og Dublin/Eurodac-regelsættet.

For så vidt angår mandatet vedrørende Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet bemyndiges Kommissionen til at forhandle en aftale om associering af Schweiz i de dele af Schengen-reglerne, der hører under EF-traktaten (søjle 1), og formandskabet til at forhandle schweizisk deltagelse i de dele af Schengen-reglerne, der hører under EU-traktaten (søjle 3). Formandskabet bistås under forhandlingerne af Kommissionen, ligesom Norge og Island deltager i forhandlingerne.

Det første forhandlingsmøde med Schweiz fandt sted den 11. juli 2002, og der har efterfølgende været afholdt en række yderligere forhandlingsmøder.

På rådsmøderne (retlige og indre anliggender) og møderne i Den Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 8. maj og den 5. – 6. juni 2003 blev en række udestående spørgsmål i forbindelse med aftalen drøftet.

Det forventes, at et udkast til aftale mellem på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. oktober 2004 med henblik på, at aftalen undertegnes i margin af mødet.

Der er i den forbindelse lagt op til, at også de øvrige aftaler med Schweiz, herunder aftalen om rentebeskatning, undertegnes på rådsmødet som en samlet pakke. Rentebeskatningsaftalen er tidligere forelagt for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg, og der er opnået politisk enighed om aftalen i forbindelse med rådsmødet (ECOFIN) den 2. juni 2004.

Formandskabet forventes på den baggrund at forelægge udkast til to rådsafgørelser om undertegnelse af aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet og de relaterede dokumenter bestående af slutakten, en aftale i form af brevveksling om de udvalg, der bistår Kommissionen i dens udøvelse af sine gennemførelsesbeføjelser, og fælleserklæringen om fælles møder i det blandede udvalg på vegne af Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab, med henblik på vedtagelse. Den ene rådsafgørelse vedrører undertegnelse af aftalen med Schweiz på Det Europæiske Fællesskabs vegne for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag i TEF artikel 62, 63, stk. 3, 66 og 95 (søjle 1). Den anden rådsafgørelse vedrører undertegnelse af aftalen med Schweiz for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag TEU artikel 38, jf. artikel 24 (søjle 3).

Formandskabet forventes endvidere at forelægge udkast til to rådsafgørelser om indgåelse af aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet og de relaterede dokumenter bestående af slutakten, en aftale i form af brevveksling om de udvalg, der bistår Kommissionen i dens udøvelse af sine gennemførelsesbeføjelser, og fælleserklæringen om fælles møder i det blandede udvalg på vegne af Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab, med henblik på opnåelse af politisk enighed om teksten. Den ene rådsafgørelse vedrører indgåelse af aftalen med Schweiz på Det Europæiske Fællesskabs vegne for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag i TEF artikel 62, 63, stk. 3, 66 og 95 (søjle 1). Den anden rådsafgørelse vedrører indgåelse af aftalen med Schweiz for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag i TEU artikel 38, jf. artikel 24 (søjle 3).

Rådets endelige godkendelse af aftalen vil først kunne finde sted, når de nødvendige nationale procedurer og den relevante procedure i forhold til Europa-Parlamentet er afsluttet.

## **2. Indhold.**

Formandskabet og Kommissionen har på baggrund af forhandlingerne med Schweiz fremlagt et udkast til en aftale om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet. De kontraherende parter i aftalen er på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz.

For så vidt angår den del af aftalen, der vedrører TEF afsnit IV, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af rådsafgørelserne vedrørende undertegnelse og indgåelse og er ikke bundet af disse. Det fremgår således af præamblen til rådsafgørelserne, at Danmark i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling ikke deltager i vedtagelsen af rådsafgørelserne, og at disse ikke er bindende for og finder anvendelse i Danmark. For så vidt angår den del af aftalen, der

vedrører søjle 3, er de kontraherende parter Den Europæiske Union og Schweiz. Medlemsstaterne er derfor ikke direkte forpligtet i forhold til Schweiz i medfør af aftalen. Aftalen vil imidlertid blive indgået på baggrund af en rådsafgørelse, hvorefter medlemsstaterne vil være EU-retligt forpligtet til at anvende aftalen.

#### Artikel 1:

Det fremgår af artiklens stk. 1, at Schweiz deltager som associeret i forhold til Schengen-reglerne og den videre udvikling heraf.

Af stk. 2 fremgår det, at aftalen skaber gensidige rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i aftalen.

#### Artikel 2:

Ifølge aftalens artikel 2 forpligter Schweiz sig til at gennemføre og anvende reglerne og retsakterne i Schengen-acquis' et som angivet i bilag A og B til aftalen samt senere ændringer af disse bestemmelser og retsakter.

#### Artikel 3 - 5:

Det følger af artikel 3, at der oprettes et blandet udvalg med deltagelse af repræsentanter for Schweiz, medlemsstaterne i Rådet og Kommissionen. Udvalget kan holde møder på minister-, højt embedsmands- eller ekspertplan. Udvalget vedtager sin forretningsorden ved konsensus. I forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg den 25. - 26. oktober 2004 forventes det således, at det blendede udvalg med deltagelse af Schweiz vil vedtage sin forretningsorden i margen af mødet. Det forventes yderligere, at det blendede udvalg med deltagelse af Norge og Island vil vedtage de fornødne tekniske ændringer af sin forretningsorden med henblik på at forberede, at de to blendede udvalg kan afholde fælles møder.

Det blendede udvalg med deltagelse af Schweiz behandler ifølge artikel 4 alle spørgsmål, der er omhandlet i aftalens artikel 2, og sikrer, at der tages behørigt hensyn til alle Schweiz' ønsker. I det blendede udvalg har Schweiz mulighed for at forklare egne problemer eller reagere på andre landes problemer i forbindelse med en bestemt retsakt eller foranstaltning. Schweiz har endvidere mulighed for at udtale sig om alle spørgsmål vedrørende udviklingen af bestemmelser af betydning for Schweiz eller gennemførelsen heraf. Endelig har Schweiz ret til at

fremsætte forslag i det blandede udvalg vedrørende de i artikel 1 omhandlede spørgsmål, hvorefter Kommissionen eller enhver af medlemsstaterne kan overveje disse forslag med henblik på fremsættelse af forslag til en retsakt eller foranstaltning under Det Europæiske Fællesskab eller Den Europæiske Union.

Ifølge artikel 5, underrettes det blandede udvalg, hvis Rådet forbereder eventuelle retsakter eller foranstaltninger, der kan være relevante for aftalen.

#### Artikel 6:

Artikel 6 pålægger Kommissionen at rådføre sig uformelt med eksperter i Schweiz på samme måde som medlemsstaternes eksperter i forbindelse med ny lovgivning på et område, der er omfattet af aftalen.

#### Artikel 7:

Ifølge artikel 7, stk. 1, er vedtagelsen af nye retsakter eller foranstaltninger i forbindelse med spørgsmål, der er omhandlet i aftalens artikel 2, forbeholdt Den Europæiske Unions kompetente institutioner. De vedtagne retsakter eller foranstaltninger træder som udgangspunkt samtidig i kraft for alle aftalens parter, idet der dog for så vidt angår Schweiz skal tages behørigt hensyn til det tidsrum, der kræves for, at Schweiz kan opfylde sine forfatningsmæssige krav.

Stk. 2 angiver proceduren, der skal iagttages i forbindelse med vedtagelse af nye retsakter eller foranstaltninger. Schweiz skal således senest 30 dage efter vedtagelsen underrette Rådet og Kommissionen om Schweiz' beslutning om, hvorvidt det vil acceptere og gennemføre indholdet af retsakterne eller foranstaltningerne. Hvis der kræves folkeafstemning, gives Schweiz en frist på højst to år til at meddele sin beslutning. I sidstnævnte tilfælde anvender Schweiz dog midlertidigt indholdet af den pågældende retsakt eller foranstaltning allerede fra ikrafttrædelsestidspunktet i det omfang, det er muligt. Hvis Schweiz ikke kan anvende bestemmelserne midlertidigt, og hvis dette skaber vanskeligheder, der forstyrrer Schengen-samarbejdet, kan Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab til at træffe passende foranstaltninger overfor Schweiz.

Schweiz' accept af en retsakt skaber i medfør af stk. 3 rettigheder og forpligtelser mellem på den ene side Schweiz og på den anden side Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og de af dets medlemsstater, der er bundet af den pågældende retsakt.

Af stk. 4 fremgår det, at aftalen ophæves, bl.a. hvis Schweiz ikke kan acceptere indholdet af en relevant retsakt eller foranstaltning eller ikke meddeler sin beslutning rettidigt. Det blandede udvalg kan dog beslutte at opretholde aftalen.

I stk. 5 er angivet en undtagelse til princippet om aftalens ophør i stk. 4, idet Schweiz gives mulighed for at meddele, at Schweiz ikke accepterer og gennemfører nye retsakter, der medfører, at medlemsstaterne i forbindelse med en retsanmodning på det strafferetlige område eller anerkendelsen af en kendelse om ransagning og/eller beslaglæggelse af bevismidler ikke længe kan stille de betingelser til den underliggende strafbare handling, der er angivet i Schengenkonventionens artikel 51. Undtagelsen omfatter dog kun sådanne bestemmelser i det omfang disse finder anvendelse på retsanmodninger eller anerkendelse af kendelser om ransagning eller beslaglæggelse i forbindelse med efterforskning eller retsforfølgelse af lovovertrædelser om direkte beskatning, som, hvis de var begået på schweizisk territorium, ikke ville medføre frihedsstraf efter schweizisk ret.

Efter anmodning fra et af dets medlemmer træder det blandede udvalg sammen for at drøfte den situation, der foreligger som følge af en meddelelse om, at Schweiz ikke accepterer og gennemfører en ny retsakt.

#### Artikel 8-10:

Artikel 8 pålægger det blandede udvalg at overvåge fortolkningen af bestemmelserne i Schengen-acquis 'et henholdsvis ved EF-domstolen og de schweiziske domstole. Schweiz gives mulighed for at afgive processkrifter eller skriftlige bemærkninger i tilknytning til præjudicielle sager for EF-domstolen vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i Schengen-acquis 'et.

Til brug for det blandede udvalgs overvågning pålægges Schweiz i artikel 9 at rapportere om fortolkningen i Schweiz af bestemmelserne i Schengen-acquis 'et. Det blandede udvalg skal søge at sikre en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne, hvis det konstaterer en væsentlig forskel. Hvis dette ikke kan sikres, indledes en procedure efter artikel 10.

Twister om fortolkningen skal igennem proceduren i artikel 10 søges bilagt af det blandede udvalg. I modsat fald ophører aftalen.

#### Artikel 11:

Artikel 11 angiver den andel af administrations- og driftsomkostningerne i forbindelse med

anvendelsen af aftalen, som Schweiz skal dække. Desuden angives Schweiz' bidrag til udviklingen af Schengen-informationssystemets 2. generation, SIS II.

Schweiz' bidrag til administrationsomkostningerne er baseret på beregningen af de relevante norske og islandske bidrag, således at de tre lande bidrager i forhold til deres BNP.

#### Artikel 12:

Det følger af artikel 12, at andre internationale aftaler som udgangspunkt ikke påvirkes af den foreliggende aftale. Dog følger det af bestemmelsens stk. 2, at denne aftale går forud for aftaler mellem på den ene side Schweiz og på den anden side en eller flere medlemsstater i det omfang disse aftaler er uforenelige med den foreliggende aftale.

#### Artikel 13:

Efter artikel 13 i aftaleudkastet indgår Schweiz en aftale med Danmark om etablering af rettigheder og forpligtelser mellem Danmark og Schweiz for så vidt angår de dele af Schengen-reglerne, der henhører under TEF afsnit IV og dermed er omfattet af det danske forbehold for retlige og indre anliggender. Der er primært tale om Schengen-reglerne vedrørende visse dele af visumområdet, udsendelsesområdet og grænsekontrol.

Tilsvarende skal Schweiz efter artikel 13 indgå en aftale med Island og Norge om gensidige rettigheder og forpligtelser i henhold til deres respektive associering i gennemførelsen, anvendelse og udviklingen af Schengen-reglerne.

Aftalen om Schweiz' associering i Schengen-reglerne kan alene finde anvendelse, hvis disse to aftaler ligeledes finder anvendelse, jf. artikel 15, stk. 3. Aftalen om Schweiz associering i Schengen-reglerne betragtes endvidere som opsagt, hvis Schweiz opsiger aftalerne med henholdsvis Danmark, og Norge og Island, jf. artikel 18.

#### Artikel 14:

Artiklen regulerer aftalens ikrafttræden. Aftalen finder midlertidigt anvendelse allerede fra dens undertegnelse for så vidt angår artikel 3, 4, 5, 6 og 7, stk. 2, litra a). Det betyder bl.a., at bestemmelserne om det blandede udvalgs oprettelse og sammensætning finder anvendelse allerede fra undertegnelsen.

### Artikel 15:

I artikel 15, stk. 1, fastslås princippet om, at Schengen-reglerne kun kan gennemføres af Schweiz, efter at Rådet har bestemt, at alle forudsætninger for gennemførelsen er opfyldt af Schweiz, herunder at kravene til kontrollen ved Schweiz' ydre grænser er opfyldt. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed blandt de af dets medlemmer, der anvender Schengen-reglerne som angivet i bilag A og B fuldt ud, og efter høring af det blandede udvalg med deltagelse af Schweiz.

I artikel 15, stk. 2, angives det, at anvendelsen af de i stk. 1 nævnte bestemmelser skaber rettigheder og forpligtelser mellem på den ene side Schweiz og på den anden side Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, og de af dets medlemsstater, der er bundet af disse bestemmelser.

Stk. 3 og 4 skaber en forbindelse mellem gennemførelsen og ophøret af aftalen om Schengen-regelsættet og gennemførelsen og ophøret henholdsvis af aftalerne med Danmark og Island og Norge, jf. artikel 13, og af aftalen om Dublin/Eurodac-regelsættet. Alle de nævnte øvrige aftalers anvendelse er med andre ord en forudsætning for anvendelsen af den foreliggende aftale om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet.

### Artikel 16:

I henhold til artikel 16, kan Liechtenstein tiltræde aftalen. Dermed er det hverken nødvendigt at indgå en separat aftale med Liechtenstein eller at oprette et tredje blandet udvalg, hvis Liechtenstein associeres i Schengen-reglerne. Liechtenstein kan deltage i den nuværende organisatoriske struktur.

I tilfælde af Liechtensteins tiltrædelse skal der udfærdiges en protokol til aftalen, hvori alle følger af tiltrædelsen fastslås, herunder skabelsen af rettigheder og forpligtelser mellem Liechtenstein og Schweiz, og mellem på den ene side Liechtenstein og på den anden side Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, i det omfang disse er bundet af bestemmelserne i Schengen-reglerne.

### Artikel 17-18:

Bestemmelserne omhandler aftalens ophævelse. Som nævnt ovenfor betragtes aftalen som ophævet, hvis Schweiz opsiger en af aftalerne med henholdsvis Danmark eller Norge og Island,

samt hvis Schweiz opsiger aftalen om Dublin/Eurodac-regelsættet.

#### Bilag A og B:

Bilagene angiver Schengen-reglerne og deres senere udvikling, og de vil blive ajourført indtil datoen for undertegnelse.

Bilagene angiver de bestemmelser, der ifølge aftalens artikel 2 skal gennemføres og anvendes af Schweiz.

I bilag A, 1. del henvises til bestemmelserne i Schengen-konventionen bortset fra de af konventionens bestemmelser, der ikke er blevet integreret i Den Europæiske Union.

I bilag A, 2. del henvises der til relevante bestemmelser i tiltrædelsesinstrumenterne for de lande, der deltager i Schengen-samarbejdet.

I bilag A, 3. del henvises til relevante afgørelser og erklæringer fra Eksekutivkomitéen samt relevante afgørelser fra Centralgruppen.

I bilag B henvises til Schengen-relevante EU-retsakter, der er vedtaget siden integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union.

#### Slutakt:

I slutakten henvises til en række fælleserklæringer, der vedtages, samt en række ensidige erklæringer, der tages til efterretning i forbindelse med aftalens indgåelse.

#### Aftale i form af brevveksling:

Det fremgår af aftalen, at Rådet noterer sig Schweiz' anmodning om deltagelse som fuldt associeret i arbejdet i de udvalg, der bistår Kommissionen under udøvelsen af dennes gennemførelsesbeføjelser på de områder, der er omfattet af aftalen.

Det Europæiske Fællesskab forpligter sig til at forhandle om passende arrangementer, så Schweiz kan blive inddraget i disse udvalgs arbejde.

### Fælleserklæring om fælles møder:

Både den eksisterende aftale med Island og Norge og den foreliggende aftale med Schweiz indebærer oprettelse af et blandet udvalg til behandling af alle de af Rådet drøftede emner af relevans for gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne. Det fremgår af fælleserklæringen, at alle parter er enige om, at møderne i disse to blandede udvalg afholdes som fælles møder.

#### **3. Europa-Parlamentet.**

Europa-Parlamentet har ikke afgivet udtalelse i sagen.

#### **4. Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

#### **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

#### **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

#### **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet har formentlig lovgivningsmæssige konsekvenser, særligt i relation til spørgsmålet om retshjælp og udlevering.

Aftalen har ikke statsfinansielle konsekvenser.

#### **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Forhandlingsmandaterne for Kommissionens og formandskabets forhandlinger med Schweiz om indgåelsen af aftaler vedrørende Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet og Dublin/Eurodac-regelsættet blev forelagt til orientering for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet den 13. - 14. juni 2002.

Status for forhandlingerne med Schweiz blev forelagt til orientering for Folketingets Europa-udvalg og Retsudvalg forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 8. maj 2003 og den 5. - 6. juni 2003.

**Dagsordenspunkt 23: Aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser (KOM(2004)559 endelig.**

Nyt notat.

## **1. Baggrund.**

Der blev op gennem 1990'erne konstateret en ikke uvæsentlig stigning i organiseret svig og smugleri samt andre illegale aktiviteter. Dette førte bl.a. til, at Europa-Parlamentet nedsatte et særligt undersøgelsesudvalg, der skulle analysere svigproblemerne inden for ordningen for fællesskabsforsendelse. I udvalgets rapport fra 1997 påpeges der en række problemer i forhold til svigsaktiviteter i Schweiz.

Europa-Parlamentet anbefalede Kommissionen at føre forhandlinger om en aftale mellem EU og Schweiz, der skal sikre et mere effektivt samarbejde om bekæmpelse af svig og bedrageri på toldområdet.

I lyset heraf – og på baggrund af brevveksling mellem Kommissionen og Schweiz – traf Rådet den 14. december 2000 beslutning om bemyndigelse af Kommissionen til at gennemføre forhandlinger om en aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser.

Efterfølgende har der været afholdt en række forhandlingsmøder med Schweiz, og der er på et topmøde den 19. maj 2004 mellem EU og Schweiz opnået enighed om det foreliggende aftaleudkast.

For så vidt angår den del af aftalen, der er relevant i forhold til tredje søjle, følger det af Rådets bemyndigelse til Kommissionen af 14. december 2000 sammenholdt med en udtalelse fra Rådets Juridiske Tjeneste herom, at Kommissionen forhandler på medlemslandenes vegne, idet Kommissionen bistås under forhandlingerne af et udvalg under Rådet med deltagelse af samtlige medlemslande. Denne del af aftalen indgås af de enkelte medlemslande på den ene side og Schweiz på den anden side. En sådan aftale er ikke bindende for et medlemsland, før eventuelle nødvendige forfatningsmæssige procedurer er gennemført.

For så vidt angår de dele af aftalen, der er relevant i forhold til første søjle, følger det af TEF artikel 300 sammenholdt med artikel 280, at Rådet i dette tilfælde bemyndiger Kommissionen til at indlede de nødvendige forhandlinger om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og en eller flere stater eller internationale organisationer om bekæmpelse af svig. Forhandlingerne føres af Kommissionen i samråd med særlige udvalg, der er udpeget af Rådet til at bistå den i dette arbejde, og inden for rammerne af de direktiver, som Rådet måtte meddele den. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal, når der som i det konkrete tilfælde er tale om indgåelse af en international aftale i medfør af TEF artikel 300, stk. 2, 1. punktum. Indgåelse af en sådan aftale kræver desuden en samstemmende udtalelse fra Europa-Parlamentet. Indgåelse af aftalen, herunder aftalens ikrafttrædelse, vil dog samtidig afhænge af de enkelte medlemslandes eventuelle ratifikationer for så vidt angår de dele, der er relevant i forhold til tredje søjle.

Det forventes, at udkastet til aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på, at aftalen godkendes og undertegnes i marginen af mødet.

Der er i den forbindelse lagt op til, at også de øvrige aftaler med Schweiz, herunder aftalen om rentebeskatning og aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengensamarbejdet, undertegnes på rådsmødet som en samlet pakke. Hvad særligt angår rentebeskatningsaftalen er denne tidligere forelagt for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg, og der er opnået politisk enighed om aftalen i forbindelse med rådsmødet (ECOFIN) den 2. juni 2004.

Formandskabet forventes på den baggrund at forelægge et udkast til rådsafgørelse om udpegelse af den person, der skal være beføjet til på vegne af Det Europæiske Fællesskab at undertegne aftalen mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser, samt den slutakt, der ledsager aftalen. Udkastet til rådsafgørelse forventes forelagt Rådet med henblik på vedtagelse.

Endelig forventes formandskabet at forelægge et udkast til rådsafgørelse om indgåelse (godkendelse) af aftalen og den ledsagende slutakt på vegne af Det Europæiske Fællesskab med henblik på opnåelse af politisk enighed om teksten. Rådets endelige godkendelse af aftalen vil først kunne finde sted, når de nødvendige nationale procedurer er afsluttet, og når Europa-

Parlamentet har afgivet samstemmende udtalelse om indgåelse af aftalen, jf. TEF artikel 300, stk. 3.

## **2. Indhold.**

Forslagene til rådsafgørelser er fremsat under henvisning til traktaten om Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 280 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, første punktum.

Formålet med aftalen mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser er at styrke samarbejdet på det retlige område og administrativ bistand i forbindelse med bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet, herunder overtrædelser af moms- og toldlovgivningen, i forbindelse med handel med varer og tjenesteydelser. Samarbejdet omfatter også hvidvaskning af penge af afkastet af disse ulovlige aktiviteter.

Aftalen indeholder følgende 4 afsnit:

- Afsnit I; Almindelige bestemmelser.
- Afsnit II: Administrativ bistand.
- Afsnit III: Gensidig retshjælp.
- Afsnit IV: Afsluttende bestemmelser.

Udkastet indeholder bestemmelser, der henhører under henholdsvis Justitsministeriets og Skatteministeriets område.

### Ad aftalens afsnit I - Almindelige bestemmelser

Efter artikel 1 er formålet med aftalen at udvide det administrative og strafferetlige samarbejde mellem EU og dens medlemsstater og Schweiz med henblik på at bekæmpe ulovlige aktiviteter.

Artikel 2 definerer aftalens anvendelsesområde som administrativ og strafferetlig forebyggelse, opdagelse, efterforskning og forfølgelse samt bekæmpelse af svig og andre ulovlige aktiviteter vedrørende:

- varehandel i modstrid med told- og landbrugslovgivning,
- handel i modstrid med moms-, forbrugsafgifts- eller punktafgiftslovgivningen,
- anvendelse eller tilbageholdelse af midler fra de kontraherende parters budgetter og
- de kontraherende parters procedurer for tildeling af kontrakter.

Omvendt er det nævnt i svigsaftalen, at den ikke omfatter direkte skatter.

Parterne forpligter sig også til samarbejde vedr. beslaglæggelse og inddrivelse af beløb, der skyldes eller uretmæssigt er modtaget som følge af de ulovlige aktiviteter, som nævnt ovenfor.

Anvendelsesområdet omfatter desuden bistand vedrørende hvidvaskning af udbyttet af disse ulovlige aktiviteter, forudsat at aktiviteterne efter de berørte to kontraherende parter lovgivning kan straffes med frihedsstraf mv. af en maksimal varighed af mindst seks måneder.

En anmodning om bistand kan ikke afvises med den begrundelse, at den anmodede parts lovgivning ikke har samme type regler eller samme retlige definition af de pågældende aktiviteter som den anmodende part.

For at undgå et stort antal sager om bistand vedrørende mindre sager bestemmer artikel 3, at en kontraherende part ikke behøver at yde bistand i sådanne sager (under bestemte beløbsgrænser).

Efter artikel 4 kan en part afvise at imødekomme en anmodning om bistand, hvis det ville være i modstrid med dens suverænitet, sikkerhed, offentlige orden eller andre væsentlige interesser. Bankhemmelighed udgør dog ikke en grund til at afvise gensidig bistand i denne artikels betydning.

Artikel 5 bestemmer, at oplysninger og bevismidler, som fremsendes eller modtages efter aftalen, er omfattet af samme tavshedspligt, som gælder for tilsvarende oplysninger mv. efter den nationale lovgivning for den part, der modtager oplysningerne, eller tilsvarende regler for fællesskabsinstitutioner. Særligt må oplysningerne ikke bruges til andre formål end dem, der er omfattet af aftalen, og de må derfor kun gives til personer, som skal bruge dem til formål omfattet af aftalen.

En kontraherende part, som efter anmodning har modtaget oplysninger efter aftalen, kan fremsende dem til en anden kontraherende part, hvis sidstnævnte er ved at gennemføre en undersøgelse med samme formål som omfattet af aftalen eller med fordel kunne gennemføre en sådan undersøgelse

Artikel 6 fastsætter regler for fortrolighed og foreskriver således, at den anmodende kontraherende part kan anmode om, at anmodningen og dens indhold behandles fortroligt, undtagen

hvis dette er uforeneligt med udførelsen af anmodningen. Hvis den anmodede kontraherende part ikke kan overholde fortrolighedskravene, giver den på forhånd den anmodende kontraherende parts myndigheder meddelelse herom.

#### Ad aftalens afsnit II – Administrativ bistand

Afsnit II, kapitel 1, har almindelige bestemmelser for administrativ bistand.

Efter artikel 7 berører aftalens afsnit om administrativ bistand hverken gældende regler om gensidig retshjælp i straffesager eller mere fordelagtige bestemmelser i gældende aftaler mellem de kontraherende parter.

Efter artikel 8 skal de kontraherende parter yde hinanden bistand til at bekæmpe ulovlige aktiviteter. Det skal særlig ske ved at forebygge og afsløre transaktioner og andre handlinger (herunder undladelse af handlinger), som er i strid med den relevante lovgivning, og ved at gennemføre efterforskning heraf. Den bistand, der fastlægges ved afsnit II, gælder enhver af de kontraherende parters kompetente administrative myndigheder, når disse handler som led i udøvelsen af administrative undersøgelsesbeføjelser eller beføjelser vedrørende strafferetlig forfølgelse, herunder når disse myndigheder udøver deres beføjelser efter anmodning fra retlige myndigheder.

Efter artikel 9 skal en kontraherende parts myndighed alene yde administrativ bistand inden for rammerne af den kompetence, som myndigheden har efter landets nationale lovgivning. Omvendt skal myndigheden udnytte alle de retlige beføjelser, som den har efter den nationale lovgivning, for at efterkomme anmodningen.

I visse tilfælde kan en kontraherende part dog afvise at imødekomme en anmodning fra en anden kontraherende part, jf. artikel 10. Det gælder især, hvis anmodningerne fra den anden part i en periode ville medføre uforholdsmæssigt store administrative byrder, eller hvis den anden part ikke har udtømt dens egne sædvanlige informationskilder for selv at opnå de ønskede oplysninger, uden at dette ville medføre risiko for, at det ønskede resultat ikke kan nås.

Artikel 11 vedrører udpegning af centrale tjenester, der har kompetence til at behandle anmodninger om administrativ bistand i medfør af afsnit II.

Afsnit II, kapitel 2, angår forskellige former for samarbejde efter anmodning.

Efter artikel 12 skal en kontraherende part efter anmodning sende en anden kontraherende part enhver oplysning, som den førstnævnte part er i besiddelse af, og som den anden part kan bruge til at forebygge, efterforske og straffe ulovlige aktiviteter, omfattet af aftalen, eller enhver oplysning, som er nødvendig for at inddrive en fordring. Hvis den anmodede part ikke selv er i besiddelse af en oplysning, skal den foretage den nødvendige administrative undersøgelse for at fremskaffe den.

Efter anmodning fra en kontraherende part skal en anden kontraherende part sikre overvågning vedrørende vareudvekslinger, der er i strid med den lovgivning, der er omfattet af aftalen, jf. artikel 13.

Artikel 14 indeholder regler om, at en kontraherende part skal yde bistand ved forkyndelse af dokumenter mv. fra en anden kontraherende part for adressater på førstnævnte parts område.

Efter anmodning fra en kontraherende part skal en anden kontraherende part foretage eller foranledige passende undersøgelser vedr. transaktioner eller adfærd, der udgør ulovlige aktiviteter som omfattet af aftalen, jf. artikel 15. Den anden part skal anvende alle de undersøgelsesmidler, som ville gælde for tilsvarende undersøgelser på egne vegne. Efter undersøgelsen skal resultaterne videresendes til den kontraherende stat, der har anmodet om undersøgelsen.

To kontraherende parter kan aftale, at embedsmænd fra den ene part er til stede ved administrative undersøgelser, der foretages af den anden part, jf. artikel 16. Tilstedeværelsen kræver ikke tilladelse fra den person eller erhvervsdrivende, som undersøgelsen angår.

Erhvervsdrivende er derimod forpligtet til at give adgang til deres lokaler m.v. og meddelelse af alle relevante oplysninger med henblik på, at en kontraherende part kan imødekomme en anmodning om administrativ bistand, jf. artikel 17.

Artikel 18 fastsætter form og indhold for anmodninger om bistand.

Artikel 19 begrænser anvendelsen af oplysninger, der er modtaget efter aftalen, så de ikke må anvendes til andre formål end dem, der er omfattet af aftalen. En kontraherende part, der har modtaget oplysninger efter aftalen, kan dog anmode den anden kontraherende part, der har fremsendt oplysningerne, om tilladelse til at anvende oplysningerne til andre formål. Artiklen hindrer dog ikke anvendelse af oplysningerne som led i retlige eller administrative procedurer, der er indledt som følge af ikke-overholdelse af lovgivning, som anmodningen vedrører, hvis de samme bistandsmidler ville være til rådighed i forbindelse med sådanne procedurer.

Afsnit II, kapitel 3, angår spontan bistand. Efter artikel 20 kan kontraherende part – uden særlig anmodning herom – give en anden kontraherende part samme former bistand, som nævnt i kapitel 2.

Afsnit II, kapitel 4, angår særlige former for samarbejde.

De kontraherende parter kan aftale at gennemføre fælles grænseoverskridende operationer i forbindelse med vareimport, -eksport og -transit, såfremt transaktionerne vil kunne medføre betydelige tab for de kontraherende parter, jf. artikel 21.

Efter artikel 22 kan de kontraherende parter også oprette fælles særlige efterforskningshold, som udfører vanskelige efterforskningsopgaver, der kræver indsættelse af betydelige aktionsmidler, og koordinerer fælles aktioner. Deltagelse i et sådant efterforskningshold giver ikke repræsentanter fra en part beføjelse til at intervenere i en anden part, hvor efterforskningen udføres.

Efter artikel 23 kan de kontraherende parter aftale at udveksle forbindelsesofficerer med henblik på at yde hinanden gensidig bistand underudførelsen af den administrative bistand. En forbindelsesofficer fra en kontraherende part har til opgave at rådgive og yde bistand, og den pågældende må ikke intervenere på en anden kontraherende parts område.

Afsnit II, kapitel 5, angår bistand med inddrivelse. Efter anmodning fra en kontraherende part skal en anden kontraherende part foretage inddrivelse af førstnævnte parts fordringer, som er omfattet af aftalens anvendelsesområde, jf. artikel 24. Inddrivelsen skal ske på samme måde, som hvis der var tale om den anden parts egne fordringer. De fordringer, der skal inddrives, nyder ikke nødvendigvis godt af de samme privilegier som tilsvarende fordringer opstået hos den anmodede kontraherende part.

#### Ad aftalens afsnit III – Gensidig retshjælp

Artikel 25 angår forholdet til andre aftaler. Den fastslår, at bestemmelserne i afsnittet har til formål at supplere den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp og konventionen af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold og skal lette de kontraherende parters anvendelse af disse konventioner. Dette berører ikke anvendelsen af de mere vidtgående bestemmelser i gældende bilaterale eller multilaterale aftaler mellem de kontraherende parter.

Efter artikel 26 udvides retshjælpsområdet til (ligeledes) at omfatte gensidig retshjælp ved retsforfølgning for handlinger, der er strafbare i henhold til en af de kontraherende parters lovgivning eller i henhold til begge parters lovgivning, når der er tale om overtrædelser af bestemmelser, som kan forfølges af administrative myndigheder, hvis afgørelser kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager, i civile søgsmål anlagt i forbindelse med straffesager, så længe kriminalretten endnu ikke har truffet endelig afgørelse i straffesagen og ved handlinger eller overtrædelser, der kan indebære et ansvar for en juridisk person i den anmodende kontraherende part.

Der ydes ligeledes gensidig retshjælp med henblik på undersøgelser og procedurer, der sigter mod beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet af sådanne overtrædelser og af de redskaber, der er anvendt til at begå dem.

Artikel 27 fastlægger den procedure, som skal følges, og de oplysninger, som skal fremsendes, ved fremsættelse af anmodninger i henhold til afsnit III. Af bestemmelsen følger bl.a., at anmodninger forelægges af den anmodende kontraherende parts myndighed enten gennem en kompetent central myndighed i den anmodede kontraherende part eller direkte for den kontraherende parts myndighed, der har kompetence til at udføre anmodningen fra den anmodende kontraherende part.

Artikel 28 angår fremsendelse pr. post, og den foreskriver bl.a. , at som hovedregel sender de kontraherende parter, i forbindelse med procedurer vedrørende ulovlige aktiviteter som omhandlet i denne aftale, procedureakter direkte pr. post til personer, der befinder sig på den anden kontraherende parts område. Den kontraherende parts myndighed, der sender anmodningen, gør modtageren opmærksom på, at myndigheden ikke direkte kan gennemføre tvang eller sanktioner på den anden kontraherende parts område.

Artikel 29 angår foreløbige foranstaltninger, og det fastsættes, at inden for de grænser, der sættes af dens interne retsorden og dens respektive beføjelser, og efter anmodning fra den anmodende kontraherende part, kan den kompetente myndighed i den anmodede kontraherende part beordre de foreløbige foranstaltninger gennemført, der er nødvendige for at opretholde en eksisterende situation, beskytte truede retlige interesser eller bevare bevismidler, forudsat at anmodningen om gensidig retshjælp ikke forekommer klart uantagelig. Der vil i forebyggelsesøjemed blive beordret indefrysning og beslaglæggelse af udbyttet af de overtrædelser, som der anmodes om hjælp til, og det samme gælder de redskaber, der er anvendt i den forbindelse. Hvis udbyttet af en overtrædelse helt eller delvis er forsvundet, kræves de samme foranstaltning-

ger i forhold til goder, der befinder sig på den anmodede kontraherende parts områder, og som svarer til værdien af det pågældende udbytte.

Artikel 30 regulerer tilstedeværelse af den anmodende kontraherende parts myndigheder, og fastsætter bl.a. herom, at den anmodede part giver, efter anmodning fra den anmodende part, repræsentanter for sidstnævnte parts myndigheder tilladelse til at deltage i udførelsen af anmodningen om gensidig retshjælp. Denne tilstedeværelse kræver ikke den pågældende persons samtykke. Der kan knyttes betingelser til en sådan tilladelse. Sådanne tilstedeværende personer har adgang til samme lokaler og samme dokumenter, som repræsentanterne for den anmodede kontraherende parts myndighed, og de får adgang ved disses mellemkomst og udelukkende til brug for udførelsen af anmodningen om gensidig retshjælp. Denne tilstedeværelse må ikke medføre, at oplysninger udbredes til andre end de personer, der er bemyndiget hertil i henhold til stk. 1 og 2, i modstrid med tavshedspligten og den pågældende persons rettigheder. Oplysninger, som meddeles den anmodende kontraherende parts myndighed, kan ikke anvendes som bevismidler, før afgørelsen om fremsendelse af aktstykkerne vedrørende gennemførelsen er blevet retskraftig.

Artikel 31 omhandler ransagninger og beslaglæggelse. Bestemmelsen fastsætter, at de kontraherende parter ikke må stille andre betingelser for efterkommelse af retsanmodninger om ransagning og beslaglæggelse end følgende: (a) den handling, der ligger til grund for retsanmodningen, skal efter begge kontraherende parters lovgivning kunne straffes med frihedsstraf eller en frihedsbegrænsende sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst seks måneder, eller den skal efter en af de kontraherende parters lovgivning kunne straffes tilsvarende og efter den anden kontraherende parts lovgivning udgøre en overtrædelse af bestemmelser, der forfølges af administrative myndigheder, hvis afgørelse kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager, (b) efterkommelsen af retsanmodningen skal være forenelig med den anmodede kontraherende parts lovgivning.

Retsanmodninger med henblik på ransagning og beslaglæggelse i forbindelse med hvidvaskning, der falder ind under denne aftales anvendelsesområde, kan også efterkommes, forudsat at de aktiviteter, der ligger til grund, efter begge kontraherende parters lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsbegrænsende sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst seks måneder.

Artikel 32 vedrører anmodninger om bankoplysninger og finansielle oplysninger, og fastsætter, at hvis betingelserne i artikel 31 er opfyldt, udfører den anmodede kontraherende part anmod-

ningen om gensidig retshjælp vedrørende opnåelse og fremsendelse af nærmere angivne bankoplysninger og finansielle oplysninger.

I det omfang, det er tilladt i henhold til den anmodede kontraherende parts strafferetlige procedurebestemmelser for tilsvarende tilfælde på denne parts eget område, kan denne part beordre overvågning i en nærmere angivet periode af banktransaktioner foretaget fra, til eller via bankkonti eller udført af bestemte personer, og meddeler den anmodende kontraherende part resultatet heraf.

Hver kontraherende part træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bankerne ikke meddeler den berørte bankkunde eller andre tredjemænd, at der gennemføres foranstaltninger efter anmodning fra den anmodende kontraherende part, eller at en efterforskning er i gang, i en periode, der er begrænset til, hvad der er nødvendigt for ikke at kompromittere resultatet heraf.

Den anmodende kontraherende parts myndighed skal i sin anmodning: (a) angive, hvorfor den finder, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af væsentlig betydning for efterforskningen af lovovertrædelsen (b) angive, hvad der ligger til grund for dens formodning om, at banker på den anmodede kontraherende parts område fører de pågældende konti, og, i det omfang, den råder over indicier herfor, hvilke banker der er tale om, (c) meddele enhver oplysning, der kan gøre det lettere at udføre anmodningen.

Artikel 33 regulerer betingelserne for gennemførelse af kontrollerede leverancer. Af bestemmelsen følger bl.a., at beslutninger om anvendelse af kontrollerede leverancer træffes i hvert enkelt tilfælde af den anmodede kontraherende parts kompetente myndigheder under behørigt hensyn til dennes nationale ret. Kontrollerede leverancer finder sted efter de procedurer, der er fastsat i den anmodede kontraherende parts lovgivning. Beføjelsen til at handle og til at styre og kontrollere operationerne tilfalder sidstnævnte parts kompetente myndigheder.

Efter artikel 34 kan genstande, dokumenter, penge eller andre værdier, der som retsbevarende foranstaltning er beslaglagt, efter anmodning fra den anmodende kontraherende part overdrages med henblik på beslaglæggelse eller tilbagelevering til den retmæssige ejer. Den anmodede kontraherende part kan ikke afslå overdragelsen med den begrundelse, at pengene svarer til en skatte- eller toldgæld. De rettigheder, som en tredjemand i god tro gør gældende i forbindelse med disse genstande, berøres ikke heraf.

Artikel 35 angår fremskyndelse af den gensidige retshjælp. Bestemmelsen fastsætter bl.a., at den anmodede kontraherende parts myndighed udfører anmodningen om gensidig retshjælp så hurtigt som muligt, idet den i videst muligt omfang tager hensyn til de procesfrister og andre frister, som den anmodende kontraherende parts myndighed måtte have angivet. Denne begrundelse fristerne. Kan anmodningen ikke eller kun delvis udføres i overensstemmelse med den anmodende kontraherende parts myndigheds krav, underretter den anmodede kontraherende parts myndighed straks den anmodende kontraherende parts myndighed herom og angiver, på hvilke betingelser anmodningen vil kunne udføres med henblik på, at det kan aftales, hvorledes anmodningen videre skal behandles.

Artikel 36 angår anvendelse af bevismidler og fastsætter, at de oplysninger og bevismidler, der fremsendes som led i den gensidige retshjælp, kan - foruden i den procedure, i forbindelse med hvilken retshjælpen er ydet - anvendes (a) i en straffesag rejst i den anmodende kontraherende part mod andre personer, der har deltaget i udførelsen af den lovovertrædelse, i forbindelse med hvilken retshjælpen blev ydet, (b) når de handlinger, der ligger til grund for anmodningen, udgør en anden overtrædelse, i forbindelse med hvilken der også bør ydes retshjælp, (c) i forbindelse med procedurer, der tager sigte på beslaglæggelse af redskaber og udbytte fra overtrædelser, i forbindelse med hvilke der burde ydes retshjælp, og i sager om erstatning og renter i relation til de handlinger, i forbindelse med hvilke retshjælpen blev ydet.

Artikel 37 om spontan fremsendelse af oplysninger fastsætter, at en kontraherende parts retsmyndigheder, inden for de grænser, der sættes af den nationale ret og deres egne beføjelser, spontant kan fremsende oplysninger og bevismidler til en anden kontraherende parts retsmyndigheder, når de finder, at de pågældende oplysninger eller bevismidler kunne være nyttige for den modtagende kontraherende parts myndighed med henblik på indledning eller gennemførelse af undersøgelser eller procedurer, eller at disse oplysninger eller bevismidler kan få den nævnte myndighed til at forelægge en anmodning om gensidig retshjælp. Den kontraherende parts myndighed, der fremsender oplysningerne, kan i overensstemmelse med sin nationale lovgivning knytte betingelser til den modtagende kontraherende parts myndigheds anvendelse af oplysningerne.

Artikel 38 angår procedurer i den anmodede kontraherende part. Af bestemmelsen følger, at anmodningen om gensidig retshjælp berører ikke de rettigheder, som den anmodende kontraherende part eventuelt har i sin egenskab af sagsøger i interne straffesager rejst over for myndighederne i den anmodede kontraherende part.

Ad aftalens afsnit IV - Afsluttende bestemmelser

Efter artikel 39 skal der oprettes et udvalg bestående af repræsentanter for de kontraherende parter, med henblik på en korrekt anvendelse af aftalen. Der er efter udkastet til rådsafgørelse om indgåelse af aftalen lagt op til, at Fællesskabet i det blandede udvalg repræsenteres af Kommissionen. Fællesskabets holdning under gennemførelse af aftalen for så vidt angår det blandede udvalgs afgørelser og henstillinger vedtages efter forslag fra Kommissionen af Rådet med kvalificeret flertal.

Enhver part kan forelægge udvalget eventuelle tvister om fortolkningen eller anvendelse af aftalen, jf. artikel 40.

Efter artikel 41 om gensidighed kan en kontraherende part afvise en anden kontraherende parts anmodninger om bistand, hvis den anden part gentagne gange ikke har reageret på anmodning om bistand i lignende tilfælde.

Hvis en kontraherende part ønsker ændringer af aftalen, skal den forelægge et forslag herom for det blandede udvalg, der så fremsætter en henstilling, navnlig med henblik på indledning af forhandlinger om forslaget, jf. artikel 42.

Artikel 43 vedrører det geografiske anvendelsesområde.

Aftalen gælder for ubestemt tid, jf. artikel 44. Formanden for Rådet foranstalter på Det Europæiske Fællesskabs vegne den notifikation, der er omhandlet i aftalens artikel 44, stk. 2.

Aftalen kan opsiges af Det Europæiske Fællesskab eller Schweiz, jf. artikel 45.

Artikel 46-48 vedrører aftalens tidsmæssige anvendelse (dvs. hvilke anmodninger, den tidsmæssigt gælder for), udvidelse af aftalen til de nye EU-medlemsstater og gyldige tekster.

### **3. Europa-Parlamentet.**

Europa-Parlamentet har ikke afgivet udtalelse i sagen. Ifølge TEF artikel 300 skal Europa-Parlamentet afgive samstemmende udtalelse forud for indgåelsen af svigsaftalen med Schweiz, jf. afsnit 1 ovenfor.

### **4. Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

#### **5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

#### **6. Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

#### **7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

For så vidt angår de dele af udkastet til aftale, som vedrører spørgsmålet om gensidig retshjælp i straffesager, vurderes udkastet til aftale ikke at ville have lovgivningsmæssige konsekvenser.

Hvad angår de dele af udkastet, som vedrører administrativ bistand, vurderes gennemførelsen heraf i et vist omfang at ville kræve lovændringer. Det kan i den forbindelse nævnes, at aftalen, for så vidt angår bistand vedr. moms samt forbrugs- og punktafgifter, må antages at forudsætte, at der gennemføres lovhjemmel til, at danske myndigheder kan give og modtage bistand i sager om disse indirekte skatter. Den toldmæssige del af aftalen må formentlig antages at kunne indgås i henhold til toldlovens § 65, idet skatteministeren med hjemmel heri kan indgå aftaler med fremmede stater om bl.a. gensidig bistand i toldsager.

Den foreslåede svigsaftale vurderes ikke at ville have statsfinansielle konsekvenser af betydning.

#### **8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

**Dagsordenspunkt 26: Et nyt arbejdsprogram for de kommende år på området retlige og indre anliggender.**

**Punktet eftersendes.**